Година III Самоковъ, Априлъ 1924 год. Брой 7 и 8.

РИЛСКИ ШЕПОТ

ОРГАНЪ НА УЧАЩИТѢ СЕ ПРИ АМЕРИКАНСКИТѢ ГИМНАЗИИ — САМОКОВЪ

Главенъ Редакторъ
Радославъ Кютукчиевъ

РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ
Н. Будурова, Р. Манафова, Ц. Данчева, П. Илиева,
Ас. Николовъ, Иг. Бризгалинъ, Цв. Поповъ.

Администраторъ
Иванъ Димитровъ

Годишно течение десеть броя — Абонаментъ 25 лева — Излиза месечно.

Фото Д. х. Митовъ

Музикалнияъ класъ въ Девическото училище. Въ срѣдата сѣднала г-жа Димчевска

(виж. стр. 65)

спорта и училището

Едно отъ най-важнитѣ събития, което напослѣдъкъ буди живъ интересъ у младитѣ въ България, е спорта. Докато въ България той е още въ началото си и на него се гледа, като на занимателно средство, на Западъ спорта се смѣта, като нѣщо необходимо за хармоничното развитие на всѣки индивидъ.

Общественото мнение, консервативно въ повечето случаи, и въ тоя случай не се разпрострѣ по-нашироко, не проучи достатъчно въпроса за спорта, и съ една ирониче ска усмивка, осѫди постѫпката на младитѣ начинатели на всѣкѫде; а още по-вече педагогиката, която има въ основитѣ на своитѣ теоритични принципи *всестранното и хармонично развитие на индивида*, ни най малко не обърна внимание на тоя тъй сериозенъ въпросъ, като остана съ убеждението, че 1 — 2 часа седмично е достатъчно, ученицитѣ да махатъ ржце и да направятъ 2 — 3 разглезени маршировки. Това нехайство спрѣмо физическото развитие на индивида, отиде още по-дълече, защото учителитѣ поставени да ржководятъ тоя отдѣлъ, не съумѣха да заинтересуватъ своитѣ възпитаници, които да разбератъ, че физическото развитие е сѫщо така необходимо, както и умственото. Още спартанцитѣ знаеха ползата отъ физическото развитие и на 7 годишна възрасть, момчетата бѣха изтръгнати отъ майчини пригрѫдки и захвърлени въ казармата на студения и влаженъ подъ. Майчината усмивка била замѣнена съсъ строгия погледъ на учителя. А по-късно суровитѣ закони на римлянитѣ искаха хора здрави, войствени, които да запазятъ широкитѣ граници на империята и затова тържествено провъзгласиха най-добрия способъ за развитието на римлянина: „Здравъ духъ въ здраво тѣло".

Суровия нравъ на тия тъй далечни хора, създаде редъ строги закони и най после подъ влиянието на тая строгость създаде великия принципъ на физическото развитие, който тури начало и на педагогиката. И наистина единъ отъ основнитѣ елементи на човѣшкото сѫществуване е „здравето", най-ценното нѣщо, което човѣкъ трѣбва най-много да цени, а сѫщевременно най-малко цени.

Днешния спортъ възприе напълно лозунга на старитѣ римляни, но само съ тая разлика, че не здравото тѣло да бѫде използувано отъ щита и меча, а тѣло, въ което да живѣе духъ здравъ, веселъ, благороденъ, хуманенъ и, който за лишенъ пѫть да подчертае великия принципъ: „единъ за всички и всички за единъ". Защото социалния елементъ на днешното общество е гнилъ, фалшивъ, лицемѣренъ, който прегърбенъ подъ тежкото бреме на личния интересъ се губи и прелива въ егоизмъ „Sportsmanship" или братския духъ, който трѣбва да притежава всѣки индивидъ и отъ който духъ, днешното общество се най-много нуждае, най-ясно и въ най широка смисъль на думата, се преследва отъ спорта.

Великата и благородна задача, съ която се е заелъ спорта, безспорно е голѣма и, нито ироничната усмивка на обществото, нито нехайството на училището, не попречиха на спорта да бѫде приетъ съ ентусиазъмъ и да прави отъ день на день все по-голѣмъ напредъкъ; и днесъ ние виждаме почти въ всѣки градъ и по-голѣми села спортни организации. Ентусиазма и свойствената страсть на младитѣ къмъ все по нови и нови игри, неволно възприе истинския спортъ, който ги накара да го популяризиратъ, обаче не напълно да изпълни неговитѣ велики принципи. При тия обстоятелства, предъ насъ изпъква въпроса: кой ще може да популяризира най добрѣ истинския спортъ? Отговора е ясенъ — училището. Защото училището е вториятъ институтъ, който е длъженъ да създаде хора здрави, будни, образовани, нравствени и характерни, които следъ като излѣзатъ въ обществото, да работятъ задружно, за да дадатъ по-силенъ тласъкъ на истинския човѣшки прогресъ. Училището е втората нѣжна майка, която подготвя невинното и неопитно човѣшко сѫщество за третия периодъ отъ неговото сѫществуване — свободния и творчески животъ. Училището е, което дава първитѣ впечатления за живота и разкѫсва детскитѣ мечти, които постепенно се губятъ въ реалностьта.

При днешната стара и отдавна вече изгубила значението си учебна система, която само трови и убива младежкия ентусиазъмъ за работа, физическото развитие е почти занемарено отъ училището. Младежкия духъ смазанъ отъ тая учебна система, наново се пробужда и съ мощенъ гласъ вика за новъ училищенъ строй, който да преобразува и умственото и физическо устройство въ училището. Тоя мощенъ гласъ се чу, и въ Германия има училища съ учебна система, отговоряща на съвременитѣ нужди на младитѣ, а въ Англия има училища, които освенъ, че отдѣлятъ всѣки день по 1 — 2 часа за спортъ, сѫбота цѣлия день е на разположение на ученицитѣ за сѫщата цѣль. Петь дни седмично сѫ достатъчни за умствена работа.

А времето напредва и всичко се измѣня. Духътъ забуленъ въ мрежата на старото, лудо се мѣта и иска да се освободи отъ атмосферата на консерватизма и да задоволи съвременнитѣ нужди на своя по-висшъ естетически вкусъ. Старото се руши, а на негово мѣсто трѣбва да се създаде ново нѣщо, което да замѣсти старото и да го надминава въвъ всѣко отношение. Немарливостьта отъ страна на училището къмъ физическото развитие, трѣбва да се замѣни съ ново нѣщо, което да задоволява напълно младитѣ. Това ново нѣщо е спорта, въ чиито основи стоятъ думитѣ на великия римлянинъ Ювеналъ: „Здравъ духъ въ здраво тѣло".

Р Илиевъ

За отношенията къмъ „Alma Mater"

Странно и до нѣкѫде неприятно ми бѣ, неотдавна да чуя, отъ единъ нашъ учитель, нѣколко думи противъ помѣстването на уводната статия въ брой 6 на Р. Ш., понеже въ нея се предавали нѣкои факти за отношенията между „възпитаницитѣ" ни и нашитѣ „Alma Mater" и които факти, понеже били отрицателни, не трѣбвало да се изнасятъ въвъ вестника ни, по простата причина, че Р. Ш. трѣбвало да се пълни само съ случки и събития, които не двусмислено говорѣли за добритѣ страни на нашиятъ училищенъ животъ.

Тъй като далечъ не съмъ съгласенъ съ твърдението на уважаемиятъ ми учитель, а може би и на нѣкои други било въ училището ни, или пъкъ вънъ отъ тѣхъ, то безъ колебание пакъ зачеквамъ въ колонитѣ на вестника ни тоя, тъй важенъ за нашитѣ училища, въпросъ.

Фактъ е, че отношенията между „възпитаницитѣ" ни и „Alma Mater" не сѫ такива, каквито въ сѫщность би трѣбвало да бѫдатъ. Това ясно е изтъкнато въ гореспоменатата статия и излишно ще е и азъ да се старая да доказвамъ това. Въ сѫщата статия посочени сѫ нѣколко начини, до голѣма степень лесно изпълними, за подобрението на тия отношения, обаче отъ които начини до сега, до колкото ми е извѣстно, нито единъ не е билъ използуванъ за предназначената му цель. А времето бързо минава и това нерадение къмъ тоя въпросъ, би трѣбвало часъ по-скоро да изчезне и се започне вече да се работи въ това направление.

Докато усилията за въ бѫдаще, отъ една страна, трѣбва да се насочатъ за подобрението на отношенията на тия, които нѣкога сѫ учили въ нашитѣ училища, то отъ друга страна сериозно внимание трѣбва да се обърне за закрепването имъ, докато „възпитаницитѣ" ни сѫ още учащи се, докато не сѫ отишли далечъ отъ „Alma Mater". За постигането и на това има редица начини, отъ които ще изложа само единъ, но който начинъ за сега е най лесно изпълнимъ и при това ще даде достатъчно положителни резултати.

Думата ми е за издаването на особенъ сборникъ въ края на всѣка учебна година, специално за „свършилитѣ", които напущатъ вече училищнитѣ ни сгради. Издаването на подобенъ сборникъ въвъ всѣки американски колежъ достатъчно силно говори за голѣмото значение, което сборникътъ има за тия, които го притежаватъ.

Нѣколко внушения относно съдържанието на сборника: преди всичко твърде умѣстно би било предаването на историята на дветѣ училища отъ самото тѣхно основаване, придружена съсъ снимки на разнитѣ ни училищни помещения. После да следватъ общи снимки на учителскитѣ тѣла въ дветѣ училища, и кратки сведения за всѣки учитель поотдѣлно, който е билъ презъ течение на учебната година.

Да бѫдатъ помѣстени поотдѣлно ликоветѣ на всички ученички и ученици отъ двата VIII класа, като за всѣки отъ тѣхъ се дадатъ кратки биографични белѣжки и сведения за дейностьта, която ученичката или ученикътъ е проявявалъ, презъ течение на пребиваването му въ училището и въобще за участието му въ живота на училището и особено въ тоя на разнитѣ органзации.

Въ сборникътъ да не бѫдатъ забравени и ученическитѣ организации. За всѣка организация да има бѣгли исторични белѣжки и се опише подробно дейностьта ѝ презъ учебната година, придружени съ нѣколко снимки изъ дейностьта на организацията, една отъ които да бѫде на управителното тѣло.

Да бѫдатъ помѣстени общитѣ снимки на другитѣ класове, като за всѣки класъ се пишатъ кратки сведения.

Най-после да бѫдатъ отбелѣзани всички по-важни събития, станали презъ учебната година и нововъведения или пъкъ измѣнения, направени въ разнитѣ клонове на училищнияъ ни животъ.

Тѣзи сѫ моитѣ внушения за съдържанието на въпросниятъ сборникъ, чието издаване трѣбва непремено да почне, колкото е възможно по-скоро. И понеже по отдѣлно

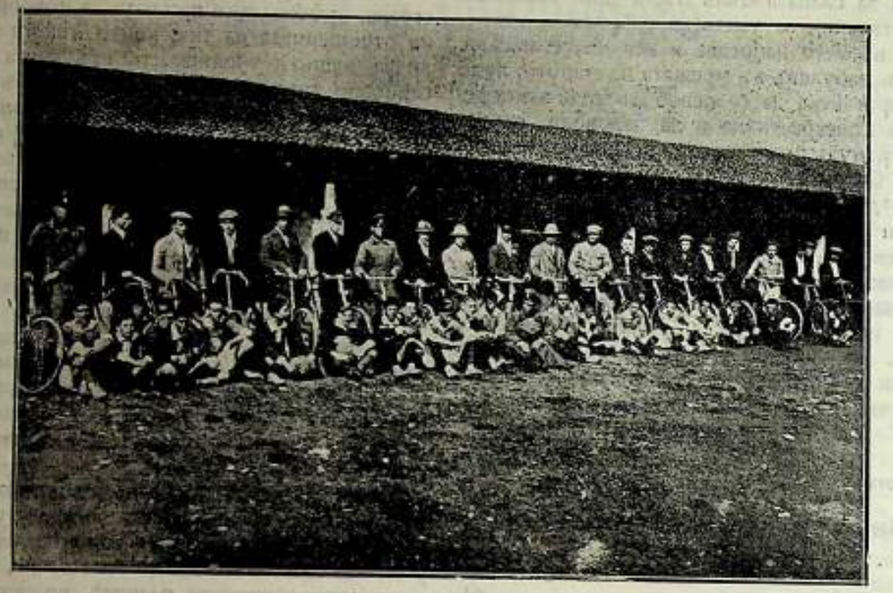

Фото Ал. Владимировъ

На 7 того (Благовещение), стана откриването на спортния сезонъ въ Самоковъ. За цѣлта спортнитѣ клубове „Спортъ Клубъ“ и „Атлетикъ“ (Самоковъ), заедно съ колоезавчното д во „Рилски Орелъ“, устроиха манифестация изъ града. Следъ манифестацията на игрището на „Спортъ Клубъ“, се състои футболна игра. Играта завърши съ резултатъ 4 : 1, въ полза на „Спортъ Клубъ“. Снимката ни представлява участвуващитѣ въ манифестацията задъ футболното игрище.

(момчета и момичета) двата класа сж малки, то най-подходяще ще е издаването на сборника да бѫде общо за двата класа.

И тукъ ще сж нуждни усилия, материални и физически жертви, но които жертви, при наличността на голѣмата полза, която ще допринесе издаването на подобенъ сборникъ, ще трѣбва да се направятъ. Защото, не се съмнявамъ, не рѣдко, всрѣдъ житейскитѣ несгоди, тѣзи, които иматъ подобенъ сборникъ, ще прибѣгватъ къмъ него, въ часъ на отдихъ и почивка, прелистватъ най-внимателно страницитѣ му, съсъ любопитство се взиратъ въ помѣстеното въ тѣхъ и ясно припомнятъ за нѣкогашнитѣ дни, прекарани въ старитѣ училищни сгради и за многото спомени, тѣй тѣсно свързани съ тѣхното ученичество.

Нека забелѣжа, че работата около издаването на сборника ще трѣбва да се върши изключително отъ учащитѣ се, разбира се съсъ съгласието на дирекцията. И най-удобно за случая ще бѫде, ако при почвaнето на всѣка учебна година измежду ученичкитѣ и ученицитѣ биватъ избирани по нѣколко, които презъ течение на учебната година ще извършатъ нуждното, за да могатъ пъкъ къмъ края на учебната година да издадатъ сборника, преди VIII класове да сж свършили.

*

Края на тая учебна година наближава и може би вече е твърде късно да се почне работата около издаването на сборника за двата класа на '24 година. Но нека се опита! При желание за работа може да се използува останалото време, макаръ и малко. Ала ако тая година не ще е възможно да се издаде подобенъ сборникъ, то нека поне за идущата година не се пропусне случаятъ, защото полза отъ издаването на сборникъ, увѣренъ съмъ ще бѫде твърде голѣма, а самиятъ сборникъ високо оцененъ, ако не веднага, то следъ известно време, отъ тия, които го притежаватъ.

— **Ученическия съветъ**, *отъ страна на всички ученици, изказва искренна благодарность на училищното настоятелство, в. г. учителитѣ и мисионери, които бѣха така щедри, да дадатъ помощьта си за образуването на духовъ оркестръ въ* A. S. B.

БАЙРОНЪ

(По случай 100 годишнината отъ смъртьта му)

Безсилието на разума да надникне задъ тайната на битието, пълнияттъ крахъ на Френската революция — несполучливиятъ й опитъ да създаде братство и равенство на земята, хвърлиха европейското общество въ голѣмо разочарование. Тая нова фаза отъ европейския животъ, пустна дълбоки корени и въ литературата на XIX вѣкъ, като се създаде ново литературно течение, наречено „мирова скърбь“. По-велики представители на това литературно течение сж: Шатобриянъ въвъ Франция, Хайне въ Германия и Леопарди въ Италия, но като най-великъ представитель и свещенски пѣвецъ на „мировата скърбь“, това е англичанина George Gordon Lord Byron, чиято стогодишнина отъ смъртьта му, се навърши на 19 априлъ 1924 год

Байронъ е роденъ на 22 януарий 1788 година въ Лондонъ. Баща му, веселякъ човѣкъ, е произхождалъ отъ аристократически родъ. Още на три години, бащата на Байрона умира и той остава подъ грижитѣ на майка си. Майка му жена сангвинична и своенравна, не е могла да разбере геніалнитъ си синъ и затова често го обиждала съ постжпкитѣ си. Отначало Байронъ се учи въ Хароуското училище, а въ 1805 год постжпва въ Кембриджкия университетъ. Тукъ още като ученикъ, той проявява поетическитѣ си дарби. Първото му произведение е „Праздни часове“, посрещнато благосклонно отъ публиката, но зле отъ критиката.

По каприза на природата, Байронъ билъ красивъ момъкъ и свщевременно съ единъ крякъ по-късъ. Тоя природенъ капризъ, постоянно го измъчвалъ и му докаралъ много неприятности. И може би въ основата на това противоречие на природата, въ гордата душа на Байрона се заражда и мрачния песимизмъ. Като младъ юноша, се влюбва въ едно момиче. На предложението му, тя му отговаря надменно, че не иска и да знае за любовьта на едно „куцо хлапе“. Въ гордата душа на Байрона, още тогава прозвучаватъ скрѣбнитѣ ноти на дълбоко отчаяние отъ тоя свѣтъ. Още като младъ юноша, той се пита защо е създаденъ тоя свѣтъ, а още по-вече едно същество, каквото е самия той. Отъ тукъ виждаме начевкитѣ на една дълбока скърбь, която по-късно се оформява въ мраченъ песимизмъ, наречень „мирова скърбь“.

Аристократъ по душа, но беденъ и изпадналъ лордъ, тоя гений, изплетенъ отъ противоречия, не е могълъ да понася повече обидитѣ нанасяни отъ сънародницитѣ му и яднитѣ стрели отъ собствената си сждба, напуска Англия и тръгва да пжтува. Той пжтува безъ да знае на кждe отива. И чрезъ своя герой Чайлдъ Харолдъ, Байронъ се провиква: „Цѣпи корабе, тѣзъ води! Усилвай своя бѣгъ! Кждето щѣшъ ме изведи, салъ не на бащинъ брѣгъ!“ ... Байронъ посещава Испания, Португалия и Цариградъ, но никждe не намира утешение. Въ Испания напраздно търси предишната й слава. Испания пъшка подъ скиптъра на Наполеона. „Испански синове, събудете се! възклицава Байронъ — вземете оржжието въ ржка и напредъ!“ Но уви всичко е напразно. Мечтитѣ се сблъскватъ съ дейстзителностьта. Байронъ е разочарованъ отъ това си пжтуване и наново се завръща въ отечеството си. Отъ това пжтуване, той ни дава две пѣсни отъ „Чайлъ-Харолда“, поемитѣ „Гяуръ“, „Абидоската невеста“ „Корсаръ и Лара“ и елегичната сбирка „Еврейски мелодии“, които съставляватъ първия, или романтичния периодъ на творчеството му.

Следъ завръщането си въ Англия, Байронъ се впуска въвъ свѣтски животъ. Въ 1815 година се оженва, но отъ тая женидба не билъ никакъ щастливъ, поради гордостьта и самолюбието на жена си, затова билъ принуденъ да я напусне. Въпреки, че разводътъ, споредъ думитѣ на Маколи, е билъ най-обикновеното нѣщо въ Англия, обществото осжжда Байрона за тая му постжпка. Байронъ е още повече уязвенъ. Той напуска наново отечеството си и не се завръща вече. Отъ сега насетне се почва мрачният периодъ на неговото творчество. Презъ това време той написва най-дълбокомисленото си мрачно творение „Манфредъ“. Манфредъ, това е самия Байронъ Той е отчаянъ отъ свѣта, и иска да се избави отъ него, но не може. Нѣкаква невидима сила го задържа. Манфредъ се намира въ мрежата на противоречията. Както Фаустъ и той се обръща за отговоръ къмъ науката за избавление отъ тая мрежа въ които е попадналь, но като вижда, че всичко е напразно казва: „Знанието е скрѣбь“. И тая скрѣбь той я най-много чувствува, безъ да може да се освободи.

Презъ тоя периодъ, Байронъ обърна стремглаво дотогавашното Милтоново понятие за Бога. Докато Милтонъ съсъ своя дълбоко религиозенъ пуританизъмъ, благоговѣеше предъ Бога и оправдаваше постжпкитѣ му предъ хората — He justified the ways of God to men, Байронъ чрезъ Каинъ, героятъ на мистерията „Каинъ“, се обяви противъ несправедливостьта на Бога и оправда постжпкитѣ на хората предъ Бога — He justified the ways of men to God.

Вторияттъ периодъ отъ творчеството на Байрона е най плодовитиятъ. Покрай споменатитѣ произведения, Байронъ довърши „Чайлдъ Харолдъ“ и написа мрачното си творение „Тъмнина“, рапсодията „Прометей“, поемата „Шилонски затворникъ“, комичнятъ разказъ „Бепо“, поемата „Мазепа“, поемата-романъ „Донъ-Жуанъ“, трагедиитѣ „Марино Фалиери“, „Сарданапалъ“, „Двамата фоскари“ и мистерията „Небо и земя“

Краятъ на своето земно съществуване, Байронъ изживѣ въ Гърция, кждето и умрѣ. Последнитѣ му години може да се считатъ, като преходъ къмъ третия периодъ — активна борба за свободата. Като

чели въ тѣзи нѣколко години, Байронъ намери щастието въ служба на обществото.

Поезията на Байрона се явява, като погребална пѣсень на всичко старо, потискащо свободнитѣ полетъ на творческата душа къмъ нови и мощни начинания и тържественъ химнъ на личната свобода.

Д. Аѳина

ЛАРА

Въ малка, тръстикова хижа на пѣсъчния морски брѣгъ, живѣеше бѣлобрадъ старецъ съсъ своята малка дъщеря. Цѣлъ животъ бѣ той дарилъ ней. Ловѣше риба, носѣше я за проданъ въ далечния градъ, съсъ своята малка лодка и тъй живѣеше. Нѣкога, отдавна, тѣ имаха щастливъ домъ; сега той нищо друго не знаеше освенъ своята мила дъщеря.

Лара, така се казваше тя, бѣ дете на нѣженъ лячъ. Нивга тя не бѣ ходила въ богатия градъ, не бѣ виждала лукса, бѣсъва и грѣха на шумната столица. Тя бѣ черноока, съ дълги черни коси и голѣми очи. Всичко, което знаеше, бѣ морския брѣгъ и близката гора. Съ разпусната коса, тя скиташе боса, съ своята бѣла котка, която винаги носѣше съсъ себе си. Тя и бѣ вързала герданъ съсъ звънче и мило я галѣше. Всѣко цвѣте, листъ въ гората познаваха своята малка приятелка. Тѣ не се страхуваха отъ нея. Всѣка заранъ порозовелитѣ чашки поздравяваха Лора; листата и разправяха нощнитѣ клюки, щурчето и се повѣряваше съвсемъ нисичко, че е безумно влюбено въ теменужката. Всѣки день Лара седѣше на високата, морска скала и гледаше далечината и, когато последнитѣ слънчеви лячи цѣлуваха нейното красиво чело, тя тръгваше за колибата, после сѣдаше близо при своя старъ баща да преде. Всички рибари познаваха Лара и казваха, че тя е тъй нѣжна, тъй чиста, че само една цѣлувка би я умъртвила. А Лара не обичаше да говори съ тѣхъ и винаги ги отбѣгваше. Никой не смѣеше да се приближи къмъ това дете на морето, за да го не усквърни. Тя знаеше, че ще умре отъ любовь, но не се страхуваше и чакаше своя господарь, който сждбата бѣ й предназначила.

Въ единъ сѣнѣлъ лѣтенъ день, на морския брѣгъ пристигна рибарь — ловецъ съ голѣмо куче и нова мрежа. Той бѣ на срѣдна възрасть, но тъй миаъ и привлекателенъ въ своя ловджийски костюмъ. Всички съ почитъ се приближаваха къмъ него и съсъ страхъ му говорѣха. Той бѣ много изкусенъ и още първата нощь наловн множество риби, съ чудни лъскави люспи; събра малки пъстри камъчета и ги тури въ чантата си, пълна съ разнообразни габи. На другия день той тръгна презъ гората, за да разгледа околностьта. И тамъ той видѣ Лара. Тя галѣше своята бѣла котка, седнала въвъ високата трева. Нивга въ живота си, той не бѣ срещалъ тъй хубава девойка и за мигъ се спре, но после съ шумъ се затича между дърветата къмъ нея. Лара се стресна. Видѣ чуждия мжжъ и хукна да бѣга. Тя се промушна презъ дърветата, дълго тича и седна задъ голѣмата морска скала, за да се скрие. Ловецътъ взема забравената котка, като бѣгаше заморенъ следъ Лара. Гората пазеше своето дете; та знаеше жестоката сждба. Дърветата съчувствахя клони, тревитѣ се уплитаха въ краката му, мъхътъ ставаше все по-лъзгавъ но ловеца не се спрѣ, бѣгъ и при красивата морска скала, настигна Лара. Подаде й бѣлата котка и седна при нея. Лара бѣ тъй уморена и сърдита, че едвамъ дишаше. Тъй стояха тѣ дълго. Най-после ловецътъ извади своята чанта, и почна да показва на Лара червени габи, лъскави люспи и разноцвѣтни камъчета. Тази игра я занимаваше и тя скоро забрави, че бѣ сърдита на този тъй нахаленъ гостъ на морския брѣгъ. Тя трупаше на купъ камънчетата, после ги разреждаше взимаше габи, гледаше ги и ги редѣше наоколо. Този тъй страшенъ човѣкъ, сега й се виждаше привлекателенъ и тя се доближи до него, разпитваше го отъ кждe е, какъ се казва, и любопитно си играеше съ неговитѣ лъскави копчета и черни кждри.

„Азъ съмъ отъ столицата — разправаше той — а тамъ е тъй хубаво. Ще бждешъ ти царица, ще имашъ чудни премѣни, много котки, габи и камъчета. Само ако дойдешъ съ менъ".

Слънцето залѣзваше и пращаше последни лячи. А тамъ при скалата стояха още тѣ . . .

Смръкваше се. За първи пжть тъй късно се връщаше Лара. И по пѣсъка крачеха тѣ двама, близо единъ до другъ.

„Не си ли жененъ ти? . . . едва се дочуваха въпроси. . . . „Не, не . . . но чуй: утре ти пакъ ще ли чакашъ при скалата, нали? Ще дойдешъ ли?

Луната пръсна своитѣ лячи и осѣти Лара. Тя блѣда, съ наведена глава влѣзе въ кжщи. Устнитѣ й горѣха.

— — — — — — — — — —

Въ зори тя бързо прескочи прага и се затича по пѣсъка. Тя бѣ забравила, за първи пжть своята бѣла котка. Малкото звънче звънѣше следъ нейнитѣ стжпки, но Лара не чуваше. Тя бѣ забравила всичко и съ цѣлата си душа се стремѣше да стигне побързо до скалата. Тамъ тя седна и дълго гледа въ далечината. Но той не дойде . . . Блѣда и тжжна, Лара късно се прибра въ кжщи. Стареца се страхуваше много за нея и щомъ тя влѣзе, той галено я запита: „Лара, кажи, мое дѣте, болна ли си, кажи, кажи?" и той я погали съ ржка. Но тя не отговори.

Минаваха дни. Лара ходѣше всѣки день на скалата, — но той не дойде!

Една вечерь до късно тя прекара вънъ. Вѣеше силенъ вѣтъръ. Голѣми вълни съсъ шумъ се разбиваха о брѣга. Сама тамъ скиташе Лара. Тя още чакаше ловецътъ. Близо до нея минаха рибари и тя дочу, че тѣ разговаряха за него. Тя се спрѣ и замълча, за да чуе разговора.

„Кждe отиде ловеца", питаше единия. „Незная, но казаха ми, че отъ провинцията лошъ човѣкъ и съобщилъ, че детето на ловеца било лошо болно и той трѣбвало веднага да се върне у дома си", отговори другия.

„Значи замина ловеца?"

„Да, да азъ го видѣхъ тази заранъ . . ." и тѣ отминаха нататъкъ.

Лара се спрѣ изнемощѣла. Дълго тъй стоя и после едва се върна въ колибата.

Буря вжеше Буря, буря бѣ въ душата на Лара.

— — — — — — — — — —

Хората сж зли. Азъ ги мразя . . . Не се допирай до тълпата, бѣгай, мой мили приятелю, защото тѣ ще те осквернятъ, а ти си тъй чистъ.

Ха, ха, ха . . . чистъ. Тихо . . . Нека никой да не чуе, защото хората ще се смѣятъ. Чуй! Азъ никога не ще произнеса думата „обичамъ", защото той си игра съ мене. Азъ съмъ Лара. Да, менъ Лара зовятъ . . . „Тихо, нека никой да не чуе . . . Хората сж зли!

— — — — — — — — — —

„О, помнишъ ли ти, малката, нѣжна Лара? — тъй самъ я зовѣше. Берѣше ти цвѣтя и китеше морната ти глава съсъ сини незабравки. Тя пѣеше за тебъ и милваше тебъ.

„Помнишъ ли куклата, малката Лара съ цвѣтната рокля?"

„И гората и листата и шепота на потока и бученето на вълнитѣ, напомнятъ за нея", тъй пѣеше ти на златострунна лютна.

Но та умрѣ. Малката, весела Лара умрѣ Въ цвѣта на младость, щастие и радость тя умрѣ.

Лара умрѣ . . .

Н. Моренъ

* * *

на П. Маровски

Далечъ отъ своята родина,
живи съсъ пѣсни самъ
и пръвъ отъ всички ти замина,
но кждe — незнамъ . . .

Ти въ стръмний пжть не се умори;
върви съсъ пѣсни самъ,
къмъ свѣтли, сйни кржгозори,
къмъ възжеланий блѣнъ.

Но съ първитѣ зари на пролѣть,
та лятна, съ пѣсни самъ,
къмъ сини небеса — въ лудъ полетъ,
отдавна тамъ зоранъ . . .

И въ пролѣтната нощь, щомъ бавно
заглъхне малкий дворъ,
орѣхътъ съ клони трепва плавно
и шепне: „never more"!

Р. Илиевъ

Новото Мжжко Училище

Увѣренъ съмъ, че нѣкога сждбата ще се покаже тъй благосклонна къмъ нашитѣ две училища, за да може най-после следъ дълги години на очаквания, планиране и приготовления, да се осжществи блѣнътъ: училищата да бждатъ премѣстени отъ Самоковъ близу до София, въ помещения далечъ различни отъ тия, въ които сега се помещаватъ Поради това мое увѣрение, покрай мнозината други, които сж изказали мненията си относно нашитѣ нови училища, ще изложа и азъ моето за мжжкото у-ще.

Относно зданията, струва ми се, че е излишно да се говори, тъй като, не ще съмнение, тѣ ще бждатъ модерни и образцови въ всѣко едно отношение и напълно пригодени за предназначената имъ цель. И увѣренъ съмъ, че между всички други постройки, ще бжде и тая, кждето ще се намира и голѣмата зала, предназначена за даването на разнитѣ вечеринки, забави, концерти и пр., съсъ сцена, която, макаръ и скромна, напълно ще задоволява нуждитѣ на двете училища.

*

Учебната програма. По възможность учебнитѣ предмети въ първитѣ два класа да бждатъ сведени до минимумъ, като въ замѣна на това се засили изучването на Английски езикъ. Въ последнитѣ два класа да има *наученъ и хуманитаренъ* отдѣли, като предметитѣ, които ще се изучаватъ, бждатъ най-щателно разпредѣлени въ двата отдѣла. И въ двата отдѣла да се изучава Латински езикъ. Английски езикъ да бжде задължителнитъ училищенъ езикъ и ученицитѣ да говорятъ помежду си винаги на английски. Така езикътъ най-лесно ще се усвои и то не само теоритически, а и практически.

Да се застжпи, като учебенъ предметъ, и трудовото обучение на ученицитѣ. За цельта да сжществуватъ нуждитѣ работилници, въ които всѣки ученикъ, безъ разлика на възрасть и класъ, ще трѣбва да работи. Обаче, за да бждатъ тия часове най-рационално използувани, особено отъ тѣзи, които имятъ силно желание за работа, ржководството на тоя отдѣлъ ще трѣбва да се намира въ ржцетѣ на специалисти учители, които ще полагатъ всичкитѣ си старания и енергия за въ полза на ученицитѣ, а не за лични тѣхни облаги. А посредствомъ тия работилници нека се даде възможность и на нѣкои способни момчета, които нѣматъ материалната възможность да плащатъ опредѣлената такса, да бждатъ ученици въ А. S. В., като работятъ презъ свободното време въ работилницитѣ.

*

Височината, на която ще се намира новото мжжко училище ще зависи не отъ новитѣ здания, а отъ духътъ, който ще сжществува между учени-

цитѣ Училище, въ което липсва истински „school spirit" не заслужава похвали. Защото нищо не ще струватъ хубавитѣ масивни здания и отличната училищна програма, ако между ученицитѣ липсва духътъ на единство, колективно положително творчество и съзнателно почитание къмъ училището и всичко, достойно за уважение, свързано съ него.

Знаци, главната грижа на тѣзи, които ще ржководятъ сждбинитѣ на новото А. S. B., преди всичко, покрай грижитѣ имъ за учебна програма и пр. ще бждатъ да намерятъ начини, чрезъ които, още въ самото начало, да създадатъ благоприятни условия за израстването на този положителенъ духъ.

Не ще съмнение духътъ на училището до голѣма степень ще зависи отъ ученицитѣ, които ще бждатъ приети. Поради това при приемането на нови ученици отъ дирекцията да се полагатъ най-голѣми грижи, за да бждатъ приемани за ученици, такива момчета, които не напраздно ще прекарватъ времето си въ А.S B, безъ да се обрща голѣмо внимание на дипломитѣ съсъ които идатъ, тъй като само отъ диплома, едва ли може да се съди за умственото развитие на ученика. Начини, по които да става приемането не ще поссчвамъ, понеже считамъ за излишно.

Ученицитѣ да се намиратъ подъ прекиятъ контролъ на нѣколко млади учители или само надзиратели, които да живѣятъ въ училищнитѣ помещения и които да прекарватъ голѣма часть отъ времето си всрѣдъ ученицитѣ. Тѣзи учители ще оказватъ известно влияние върху ученицитѣ, но то ще бжде положително само тогава, когато тѣ действително се интересуватъ отъ живота на момчетата, участвуватъ въ тѣхнитѣ игри, забавления и станатъ тѣхни най-добри интимни по-голѣми „братя", а не „сурови" надзиратели, чиято цель ще е само да следятъ ученицитѣ за тѣхнитѣ най-малки прояваения и въобще играятъ ролята на „стражари". А самитѣ пъкъ ученици, виждайки въ тѣхъ лица съ по-голѣма житейска опитность, ще се привързватъ постепенно къмъ тѣхъ, защото винаги слабиятъ търси помощьта и закрилата на по-силниятъ въ всѣко отношение, и по тоя начинъ, не се съмнявамъ, до голѣма степень ще се премахне тая недовѣрчивость и „ученическа умраза", които безспорно и тогава ще се проявява отъ страна на учащитѣ се къмъ своитѣ учители. Същото ще кажа и за другитѣ членове на учителското тѣло. Нека и тѣ бждатъ съсъ здравъ, положителенъ характеръ и такива, които, покрай учебнитѣ занятия, ще възпитаватъ, повѣреннтѣ въ тѣхнитѣ ржцѣ, не отъ катедрата само съсъ думи и слова, а съсъ личниятъ примеръ. Нищо по-лесно не може да подействува върху младия човѣкъ, особено ученика, отколкото примѣрътъ, който му се дава.

Както въвъ всѣко общество, тъй и между ученицитѣ ще има известни провинения, вѣкои отъ които, естествено ще бждатъ последвани отъ наказания. Нека при подобни случаи се действува, като се взима мнението на Ученическия съветъ, който навѣрно и тогава ще съществува. Аля нека винаги наложенитѣ наказания бждатъ заслужени, за да не се възбужда незадоволство между ученицитѣ и ожесточение противъ тѣзи, които сж наложили наказанието.

*

Важно мѣсто въ новото А. S. B. да се даде на развитѣ ученически организации, за които тогава ще има много по благоприятни условия за съществуване, отколкото сега, поради факта, че понеже училището не ще се намира въ самата София, ще трѣбва да даватъ на ученицитѣ туй, които тѣ намиратъ само въ града. Но не само тая ще е причината, поради която тѣ трѣбва да съществуватъ. Освенъ голѣмата полза, която всѣки тѣхенъ членъ лично за себе си ще извлича, чрезъ участието си въ дейностьта на организацията, въ тия организации — малки общества, ученицитѣ ще се приучватъ къмъ колективенъ трудъ, ще засилятъ социалнитѣ си чувства и по тоя начинъ, още отъ училищната сграда, ще се приучватъ къмъ особеноститѣ на действителнияъ животъ, извънъ училищната ограда. Нали тази е цельта на училището: съсъ даването на редъ научни познания и изработване на характера на повѣренитѣ му питомци, да ги подготви, колкото е възможно по-добре за живота. Организацинтѣ ще помагатъ за постигането на тая цель, следователно трѣбва да съществуватъ, като ржководството имъ се намира въ ржцѣтѣ на самитѣ ученици, като пъкъ отъ своя страна управителнитѣ тѣла на разнитѣ организации, при наличностьта на нѣколкото млади учители, които постоянно ще се намиратъ въ близки отношения съ тѣхъ, ще имать възможность, въ разни трудни случаи, да потърсятъ тѣхнитѣ съвети и подкрѣпа. Отъ своя страна и самитѣ училищни власти да указватъ своето съчувствие къмъ разнитѣ организации и на други подобни ученически начинания, понеже само съсъ взаимни разбирания и съгласие, подкрѣпени искрено отъ дирекцията, организацинтѣ ще проявятъ усилена и ползотворна дейность.

*

Дано новото мжско училище, наистина бжде ново и то въвъ всѣко едно отношение. Само тогава ще се оправдаятъ всички морални и материални жертви, които ще бждатъ положени за неговото изграждане.

УЧИЛИЩЕНЪ ПРЕГЛЕДЪ

Осмокласничка

РЕВИЗОРЪ

За първи пжть, неотдавна, отъ д-во „Развитие", на сцената на читалището „Отецъ Паисий", бѣ изнесена известната комедия на Гоголъ „*Ревизора*".

До сега по-крупнитѣ работи, които това дружество е давало, като „Лесъ", „Егмонтъ" и др., сж били изнасяни на малката, примитивна „сцена" въ мжжкото училище, поради факта, че до откриването на театралнията салонъ въ читалището, нѣмаше друга сцена, която по-удобна да служеше за цельта. И липсата на достатъчно широка и дълбока сцена е осакатявала до голѣма степень играта.

Сега, когато „Ревизоръ" бѣ изнесенъ на широката и твърде удобна сцена и, когато единъ отъ най-голѣмитѣ недостатъци (липса на мѣсто) бѣ премахнатъ, ясно видѣхме какво може д-во „Развитие" да ни даде.

Сполучливиятъ подборъ на ролитѣ, съ малкото изключения (Мария Антоновна), даде вѣрно вникване въ характера на героитѣ.

Постановката, особено въвъ второто действие, бѣше много вѣрна. Дегизировката напълно съответствуваше на характера на самитѣ роли.

Ролята на *Градоначалника*, бѣ изпълнена презадоволително. Вънкашностьта, мимикитѣ и дикцията на гласа, дадоха пълна представа за сполучливо обрисувания типъ отъ Гоголя. И ученикътъ, който изпълни тая роля съ по-дълга практика и присвояване на повеча естествени мимики и жестове, би могълъ за въ бждаще да изпълня и по-крупни роли и то предъ още по-широкъ кржгъ отъ публика.

Другата главна роля — *Хлестаковъ* бѣ изпълнена също така хубаво. Пълното вживяване въ играта, сполучливо ни обрисува характера на суетенъ разпуснатъ младежъ, останалъ безъ стотинка въ чуждъ градъ. Особено хубава бѣ играта му въ II и III действия.

Осипъ — симпатиченъ типъ на старъ и вѣренъ слуга, бѣ донѣкждe предаденъ вѣрно. Високата му, малко приведена фигура, глухиятъ и все като че ли изразяващъ незадоволство гласъ и бавнитѣ му движения, придаваха особенъ колоритъ на играта му.

Анна Андреевна — жената на градоначника, типъ на провинциялка — кокетка, бѣ повече отъ задоволително изнесена отъ макаръ и малкиятъ ученикъ отъ IV класъ, който заслужаваше тая роля. И мнозина за дълго не можеха да схванатъ дали въ същность тая роля се изпълнява отъ момче.

Мария Антоновна — ученикътъ въ тая роля, не бѣ подходящъ за нея и донѣкждe въ отдѣлни моменти съ участието си, нахърняваше доброто общо впечатление.

Характеритѣ на *Лука Лукича*, училищния настоятель, *Амоса Федоровича*, сждия, *Артемий Филиповича*, началникъ на богоугодитѣ заведения, *Ивана Кузмича*, началникъ на пощата и др., бѣха възпроизведени, съ известни изключения, твърде сполучливо

Добчински и Бобчински, двамата вездесжщи клюкари и градски дърдорковци, съсъ своята жива и умѣла игра, оживѣваха почти изцѣло комедията.

Отъ второстепеннитѣ роли, тия на двамата стражари у градоначалника и слугата въ хотела, бѣха добре изпълнени.

Изобщо цѣлата комедия бѣ сполучливо изнесена, както по отношение на ролитѣ, тъй също и на сценировката. И сполучливото изнасяне на „Ревизоръ", не двусмислено ни показва, че не напраздно д-во „Развитие" е работило презъ течение на своето съществуване.

С. А.

Музикалниятъ класъ въ Девическото училище

Преди години, когато въ нивое учебно заведение въ България пияното не бѣ застжпено, въ нашето училище се образува музикаленъ класъ за изучване пиано и органъ. Органътъ бѣ задължителенъ за стипендиянтките и дъщеритѣ на пастири, а пияното — избирателно за всички.

Въ началото, числото на момичетата, които вземаха уроци на органъ, надминаваше това на ученичкитѣ — пианиски, които тогава бѣха само две.

Всѣки петъкъ, ученичкитѣ отъ музикалниятъ класъ се събираха за уроци по история и теория на музиката. Също тогава се четѣха и биографитѣ на редъ музиканти. Тѣзи вечери бѣха отъ голѣмо значение за младитѣ музиканткн и ползата, която тѣ извличаха, бѣ голѣма, особено отъ четенитѣ биографии, които възбуждаха у ученичкитѣ силна охота къмъ по-усилена работа и упражнения въ това направление. Домашнитѣ си концерти, класътъ даваше всѣки месецъ. Въ края на всѣка учебна година, класътъ изнасяше и единъ публиченъ концертъ, който концертъ се наричаше съ името на известенъ композиторъ („Beethoven", „Tchubert" и пр.), понеже на всѣки концертъ се изпълняваха во-

Духовиятъ оркестъръ на A. S. B.

кални и инструментални композиции само отъ единъ композиторъ, придружени съ кратката му биография.

Музикалниятъ класъ имаше сжщо своя значка: брошка „Beethoven", която ученичкитѣ отъ него, съ гордость посѣха при разнитѣ музикални заседания и концерти.

Понастоящемъ музикалниятъ класъ пакъ сжществува въ Девическото училище, подъ ржководството на г-жа Димчевска, която отъ отдавна е била учителка на класа. Числото на ученичкитѣ е 39.

До известна степенъ музикалниятъ класъ следва програмата, която е ималъ при самото му основаване. И сега всѣки месецъ той дава редовно домашнитѣ си концерти. Органътъ не е вече задължителенъ и само две ученички вематъ уроци. За съжаление обаче, поради известни причини, презъ последнитѣ нѣколко години изоставени сж особенитѣ уроци по история и теория на музиката, публичнитѣ концерти и значкитѣ.

Изобщо, бързинъ напредъкъ, който ученичкитѣ проявяватъ, ясно ни показва, че ученичкитѣ обичатъ не малко музиката и, че полагатъ доста трудъ и усърдие въ музикално отношение, обаче, струва ми се, биха се постигнали още по-добри резултати, ако пакъ се подновятъ изоставенитѣ уроци и четенето на биографии. И още, ако въ края на всѣка учебна година се изнасяше пакъ по единъ публиченъ концертъ, съ чието изнасяне най-ясно ще се покаже, доколко ученичкитѣ сж работили презъ учебната година и използували туй, което имъ е било предавано.

Осмокласничка

Една належаща нужда

Общо приетъ фактъ е, че всестранното развитие на индивида включава умственото, тѣлесното и морално образование. Споредъ мнението на мнозина, програмата въ A. S. G. е доста обширна. Въ хуманитарнитѣ и научнитѣ отдѣли се застѫпватъ всички отрасли на науката, необходими за образованието на едно момиче. А и вънъ отъ учебнитѣ занятия, ученичкитѣ се занимаватъ умствено, даже нѣкои отиватъ до крайность.

Отъ областьта на религията, морала и хигиената ученичкитѣ слушатъ день следъ день сказки, упжтвания и съвети отъ катедрата и амвона. Ако така се застѫпва умственото и религиозно развитие защо не и физическото? На последното се обръща много малко внимание. Върнимъ въ една посока и порази това не се ли развиваме едностранчиво? Не забравяме ли мждростьта „Здраво тѣло — здравъ духъ".

Прѣди нѣколко години, спорта е билъ застѫпенъ у A. S. G. съ играта „Basket ball" и въ края на учебната година е имало състезание между тимоветѣ на отдѣленията класове. Тѣ сж били посѣщавани отъ външни лица. Сега обаче всичко е замрѣло. Необходими сж нови сили да подновимъ старото и създадемъ ново въ това направление. Имаме гимнастически салонъ. Но нашъ ли е той и за какво служи? А и само съ него физическо развитие не се постига. Отъ последното има належаща нужда. За да бжде тѣлото въ пълна изправность, всѣки день трѣбва да се правятъ известни гимнастически упражнения. Стойката трѣбва да бжде правилна, ходътъ — естественъ и непринуденъ, дишането — пълно и нормално. Това трѣбва да стане подъ ржководството на едно вещо лице, което има пристрѣще спорта и младитѣ. Желателно е преподавателката да владѣе музика и си служи съ нея въ гимнастическитѣ упражнения, които по възможность да ставатъ по класове, поне веднажъ въ седмицата. Въ тѣхъ могатъ да се учатъ различни упражнения, и спортни игри споредъ удобствата, които имаме въ училището.

Сжщото лице и ученички, които се интересуватъ отъ спорта могатъ да създадатъ организация, членкитѣ на която да иматъ на разположение опредѣлено време въ седмицата за по-сложни гимнастически упражнения, пластични игри, Basket ball, Tennis и др. Понеже за нѣкои отъ последнитѣ трѣбва по-голѣмо пространство, ние можемъ да си уредимъ игрище вънъ отъ града презъ труловата позиность. За улесняване на организацията може да се изпишатъ подходящи български и чужестранни списания.

Такава една организация ще бжде отъ голѣмо значение за училището. Освенъ физическото развитие на момичетата и умствената отмора, тя ще създаде между тѣхъ истински спортенъ духъ, сплотеность, задружна работа. Тя ще сближи ученичкитѣ, ще ги привърже повече къмъ училището, и ще засили „School Spirit", който напослѣдъкъ, благодарение на отдѣленията пансиони и липса на задружна работа, е много ослабналъ.

Време е да сторимъ нѣщо въ това направление! Стига пасивность. По възможность нека всички съдействуваме за по скорошното застѫпване на спорта въ нашето училище, а въ последствие и основаването на спортна организация въ него!

G. Lamb.

Осжществената мечта

Не бѣ отдавна, когато ученицитѣ изказаха желанието си за образуването на духовъ оркестъръ въ A. S. B. Това тѣхно желание посредствомъ ученическитѣ съвѣтъ, премина презъ дирекцията, обаче за съжаление на всички, по известни причини и съображения, то остана безъ никакви последствия, ала като мечта, на която бѣ сждено да бжде реализирана нѣкога въ бждащето. Липсата на силна инициатива, която да поеме отново въпроса за известно време липсваше, докато най-после, когато въпроса за духовъ оркестъръ бѣ вече достатъчно назрѣлъ за разрешаване и тя не закъснѣ да се яви.

Напослѣдъкъ, едно заявленке отъ страна на ученици, скромно въ своитѣ искания, бѣ разгледано въ едно отъ заседанията на Учен. съвѣтъ. Членоветѣ на съвета, единодушно удобриха изявеното желание въ заявлението, за образуването на духовъ оркестъръ въ A. S. B. Инициатива вече имаше. Не липсваха и насърдчения отъ много мѣста. Оставаше още въпросътъ за средствата, нужни за купуването на инструменти. Но и тѣ не след дълго бѣха намерени.

Първото хоро, което ученицитѣ имаха съсъ купенитѣ инструменти. Свирихa музиканти отъ военната музика.

Когато на 15 априлъ, на редовното сжботно ученическо събрание, се съобщи за постжпилото заявление и подкрепата, която съвета му даваше, младежки ентусиазъмъ обхвана всички и бурни ржкоплѣскания и викове изпълниха общата стая. И тази дата ще остане, съсъ свѣтли букви, записани въ историята на нашето училище. Защото този бѣ день, въ който ученицитѣ още веднажъ доказаха, че обичатъ своето училище и сж готови да направятъ всички нуждни жертви за неговото издигане.

Настжпилото въодушевление мжчно може да се предаде. Последва веднага подписка между ученицитѣ, която даде въ резултатъ не малката сума 6015 лв Всѣки отдѣли споредъ силитѣ си,

Духовиятъ оркестъръ на А. S. В.

нални и инструментални композиции само отъ единъ композиторъ, придружени съ кратката му биография.

Музикалниятъ класъ имаше сжщо свои значки: брошка „Beethoven", която ученичкитѣ отъ него, съ гордость носѣха при развитѣ музикални заседания и концерти.

Понастоящемъ музикалниятъ класъ пакъ сжществува въ Девическото училище, подъ ржководството на г-жа Димчевска, която отъ отдавна е била учителка на класа. Числото на ученичкитѣ е 39.

До известна степень музикалниятъ класъ следва програмата, която е ималъ при самото му основаване. И сега всѣки месецъ той дава редовно домашнитѣ си концерти. Органътъ не е вече задължителенъ и само две ученички взематъ уроци. За съжаление обаче, поради известни причини, презъ последнитѣ нѣколко години изоставени сж особенитѣ уроци по история и теория на музиката, публичнитѣ концерти и значкитѣ.

Изобщо, бързиятъ напредъкъ, който ученичкитѣ проявяватъ, ясно ни показва, че ученичкитѣ обичатъ не малко музиката и, че полагатъ доста трудъ и усърдие въ музикално отношение, обаче, струва ми се, биха се постигнали още по-добри резултати, ако пакъ се подновятъ изоставенитѣ уроци и четенето на биографии. И още, ако въ края на всѣка учебна година се изнасяше пакъ по единъ публиченъ концертъ, съ чието изнасяне най-ясно ще се покаже, доколко ученичкитѣ сж работили презъ учебната година и използували туй, което имъ е било предавано.

Осмокласничка

Една належаща нужда

Общо приетъ фактъ е, че всестранното развитие на индивида включава умственото, тѣлесното и морално образование. Споредъ мнението на мнозина, програмата въ А. S. G. е доста обширна. Въ хуманитарнитѣ и научнитѣ отдѣли се застжпватъ всички отрасли на науката, необходими за образованието на едно момиче. А и вънъ отъ учебнитѣ занятия, ученичкитѣ се занимаватъ умствено, даже нѣкои отиватъ до крайность.

Отъ областьта на религията, морала и хигиената ученичкитѣ слушатъ день следъ день сказки, упжтвания и съвети отъ катедрата и амвона. Ако така се застжпва умственото и религиозно развитие защо не и физическото? На последното се обръща много малко внимание. Вървимъ въ една посока и поради това не се ли развиваме едностранчиво? Не забравяме ли мждростьта „Здраво тѣло — здравъ духъ".

Прѣди нѣколко години, спорта е билъ застжпенъ у А. S. G. съ играта „Basket ball" и въ края на учебната година е имало състезание между тимоветѣ на отдѣлнитѣ класове. Тѣ сж били посѣщавани отъ външни лица. Сега обаче всичко е замрѣло. Необходими сж нови сили да подновимъ старото и създадемъ ново въ това направление. Имаме гимнастически салонъ. Но нашъ ли е той и за какво служи? А и само съ него физическо развитие не се постига. Отъ последното има належаща